

HỒI 256

Long Du Biển Địa

Ôi

cách đó tầm hơn trượng, tên gian tặc bị trói quặt hai tay ra sau gốc cây lớn, y phục nhuộm máu, sắc mặt trắng bệch, niên kỷ ước chừng trên dưới hai mươi, ngũ quan đoan chính.

Tuyên Vĩnh nhỏ giọng nói: “Chúng tôi y theo lời Thiệu soái phân phó, canh phòng bốn phía xung quanh, tên này lén la lén lút lén vào quân doanh của chúng ta, bị tại hạ đích thân bắt được, võ công của hắn theo đường lối của Giang Nam Phái, cũng thuộc hạng tương đối”.

Khấu Trọng hỏi: “Hắn nói gì không?”.

Tuyên Vĩnh gằn giọng đáp: “Đương nhiên là hắn nói chỉ tình cờ đi qua đây! Nơi này hoang sơn dã lĩnh, nếu là đi săn thì còn có mấy phần đạo lý, chỉ nghe khẩu âm của hắn đã biết là người Triết Giang rồi, làm sao lại một mình tới nơi này làm gì chứ?”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Dù là thám tử thì cũng phải có đồng đảng để phối hợp chứ, có phát hiện người nào khác không?”.

Tuyên Vĩnh lắc đầu: “Tại hạ đã phái người đi lục soát chung quanh đây, nhưng vẫn chưa có phát hiện”.

Khấu Trọng nói: “Xem ra phải dụng hình mới được, Tuyên huynh có quen chuyện này không?”.

Tuyên Vĩnh gật đầu: “Cứ để tại hạ”.

Y đang định lại gần kẻ bị trói thì Từ Tử Lăng đã kéo tay lại, bất nhẫn nói: “Trước khi xác định thân phận của đối phương mà đã dụng hình thì không khỏi hơi tàn nhẫn”.

Tuyên Vĩnh ngạc nhiên hỏi: “Hắn không chịu nói ra, không dùng hình thì sao có thể làm rõ thân phận hắn được?”.

Khấu Trọng mỉm cười nói: “Dùng áp lực vô hình của tinh thần mới chính là thủ pháp cao nhất của dụng hình, cái này gọi là dụng hình cũng phải dùng mưu, để ta!”.

Ba người bước tới trước mặt hán tử kia, rồi vẫy tay ra hiệu cho những binh sĩ canh gác lui ra. Khấu Trọng thấy y vẫn nhắm nghiền hai mắt, bèn cười cười: "Hắn không chịu mở mắt, tự nhiên cũng không chịu trả lời câu hỏi của chúng ta, đành phải nghiêm hình bức cung thôi. Lúc dụng hình phải chậm một chút, để cho vị hảo hán này có cơ hội suy nghĩ về tình cảnh của mình, đưa ra được lựa chọn sáng suốt".

"Phì!". Người kia mở bừng mắt, nhổ ra một bãi nước bọt đỏ lôm, bắn về phía Khấu Trọng.

Khấu Trọng ung dung nghiêng đầu né tránh.

Người kia lộ ra thần sắc kinh ngạc, rõ ràng là không ngờ Khấu Trọng có thể tránh được, nhưng rồi lại lập tức nhắm mắt lại.

Tuyên Vĩnh đại nộ, rút phất ngọn trủy thủ ra, quát lớn: "Để ta cắt từng miếng thịt của ngươi xuống!".

Khấu Trọng thấy sắc mặt người này không hề lộ ra vẻ sợ hãi, trong lòng thầm khen ngợi, quay sang cười cười với Tuyên Vĩnh: "Đao làm sao tốt bằng kiếm được! Người đâu, mang kiếm tới đây cho ta!".

Lập tức có người ứng mệnh chạy đi.

Tuyên Vĩnh và Từ Tử Lăng đều tròn mắt lên nhìn gã tỏ vẻ không hiểu.

Khấu Trọng đi ra phía sau gốc cây, nhìn đôi tay bị trói quặt ra phía sau của hán tử, cười cười nói: "Ngón tay của vị lão ca này vừa dài lại vừa mềm nữa! Hà!". Sau đó gã lại chuyển ra phía trước, quát lớn ra lệnh: "Người đâu! Cởi giày của y ra cho ta!".

Người kia trừng mắt lên tức giận: "Muốn chém muốn giết thì tùy các ngươi! Tại sao còn lột giày của ta ra làm gì?".

Khấu Trọng đưa tay ngăn cản người thủ hạ đang bước tới lột giày hán tử kia ra, mỉm cười nói: "Bởi vì ta muốn kẹp đứt từng móng chân của ngươi một, hơn nữa còn phải kẹp thật từ từ, người ta nói thập chỉ quy tâm, đây là nói ngón tay còn ngón chân quy về đâu thì chỉ có thể thủ trên người lão huynh mới biết được. Đừng coi thường mấy ngón chân đó nhé, không có chúng coi như là mất võ công, sau này lão huynh cũng đừng hòng dùng đôi chân này để đi báo tin truyền tức nữa, lúc ấy thì chúng ta cũng không cần giết ngươi làm gì".

Người kia biến sắc, cuối cùng cũng lộ vẻ cam chịu: “Ta căn bản không biết các vị là ai, đi qua vùng này chỉ là muốn tranh thủ đến Hợp Phì tham gia Hành Xã Đại Hội do Vinh Phụng Tường tổ chức mà thôi”.

Ba người nghe y nói vậy đều động dung.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều nghĩ tới Tả Du Tiên đã từng xuất hiện ở Hợp Phì, giả định hai người này đều nằm trong tà phái bát đại cao thủ, nói không chừng cũng có giao tình nhất định, còn Hành Xã Đại Hội lần này, rất có khả năng là do Tả Du Tiên sắp xếp.

Khấu Trọng cười hề hề nói: “Thì ra chỉ là hiểu lầm, người đâu, thả vị nhân huynh này ra, mưa càng lúc càng lớn rồi! Mọi người vào trong lều thay đồ ướt ra, rồi uống mấy chén cho ấm!”.

Lần này thì đến lượt Tuyên Vĩnh và người kia ngạc nhiên, không hiểu sao chỉ bằng một câu nói mà Khấu Trọng lại lập tức phóng thích người như vậy.

Lúc Từ Tử Lăng đi cởi dây trói cho người kia, Tuyên Vĩnh mới ghé miệng sát tai Khấu Trọng thì thầm: “Thiếu soái quên rằng người đã hạ lệnh cấm uống rượu rồi sao, hơn nữa chúng ta căn bản không mang theo rượu mà”.

Khấu Trọng ho khan mấy tiếng nói: “Vậy thì uống nước cũng được!”.

Người kia vung vẩy cánh tay bị tề cứng do thùng gân bò trói chặt, hoài nghi hỏi: “Các vị chịu thả ta thật ư?”.

Khấu Trọng nhún vai nói: “Chúng ta không phải hạng cùng hung cực ác, hơn nữa đây chỉ là một chuyện hiểu lầm, ngoại trừ xin lỗi ra chúng ta còn làm được gì nữa?”.

Người kia phấn chấn tinh thần hỏi: “Dám hỏi cao danh quý tính của bằng hữu?”.

Khấu Trọng mỉm cười chỉ vào Tuyên Vĩnh: “Y tên Tuyên Vĩnh!”.

Còn chưa kịp giới thiệu Từ Tử Lăng, người kia đã giật mình chấn động thốt lên: “Vậy ngài nhất định là Thiếu soái Khấu Trọng, còn vị này chắc là Từ Tử Lăng rồi”.

Tuyên Vĩnh gật đầu nói: “Đoán đúng lắm, xin hỏi quý tính bằng hữu?”.

Thái độ của người kia cũng trở nên hữu hảo hơn rất nhiều, sáng khoái đáp: “Tại hạ là nhi tử của Long Du Bang bang chủ Nho Thương Trạch Thiên Văn, Trạch Nhạc”.

Bọn ba người Khấu Trọng hoang mang nhìn nhau, tất cả đều vì chưa nghe qua cái tên Long Du Bang bao giờ, cả những câu khách sáo kiểu như “hâm mộ đã lâu” cũng không nói ra được.

Khấu Trọng liền lên tiếng phá vỡ bầu không khí gượng gạo: “Vào trong kia tránh mưa đã, may mà Trạch huynh chỉ bị thương nhẹ, bằng không tội của chúng ta lại càng nặng thêm”.

Trạch Nhạc cười ha ha nói: “Có thể gặp mặt ba vị huynh đài đây, một chút thương thế còn con thể có đáng gì chứ?”.

Thì ra Long Du Bang không nổi danh trên giang hồ là vì nó là một bang hội lấy kinh thương làm chủ, lấy hành xã đặt ở Long Du huyện Đông Dương quận làm trung tâm, tổ chức nghiêm mật, hoạt động buôn bán trải khắp toàn quốc, thế nên mới được ca tụng là Long Du biển địa.

Trạch Nhạc giới thiệu về Long Du Bang cho hai gã và Tuyên Vinh rồi hân hoan nói: “Ở chỗ tại hạ và một dải xung quanh đó, núi nhiều ruộng ít, cần nhất là thương phẩm lưu thông, sinh kế duy nhất của sơn dân chỉ có gánh hàng hoặc kéo thuyền đẩy xe, hoặc đi buôn bán. Gia phụ chính là bắt đầu khởi nghiệp từ buôn bán gỗ, hiện giờ những người mang danh hiệu của bản bang đi buôn bán ở khắp nơi ít nhất cũng phải trên vạn người. Nhưng có lệnh bài của Long Du Bang thì chỉ có mấy trăm người, bọn họ mới là những phần tử trung kiên của bản bang”. Kể đó lại móc ra một tấm đồng bài, một mặt có hoa văn hình rồng, một mặt khắc bốn chữ “Long Du Biển Địa”.

Mưa bên ngoài mỗi lúc một lớn, khí lạnh tràn vào cả trong lều.

Khấu Trọng hứng thú hỏi: “Các vị chủ yếu buôn bán thứ gì vậy?”.

Trạch Nhạc cười đáp: “Có câu không quen thì không làm, vì vậy bản bang chủ yếu là buôn bán những thứ đặc sản của vùng núi đến những nơi cần mua, chủ yếu là bảy loại hàng trúc, gỗ, giấy, trà, măng, dầu, thảo dược, sau đó lại mua những thứ ở vùng núi không có như lương thực, muối ăn, tơ lụa, gấm vóc, hình thành nên một mạng lưới lưu thông. Những bang hội hành xã ở các vùng, bất luận là lớn hay nhỏ đều phải nể mặt Long Du bang mấy phần đó”. Kể đó y lại cao hứng nói tiếp: “Có thể quen biết hai vị, tại hạ thực là tam sinh hữu hạnh. Nhớ ngày các vị đại phá Lý Mật, tại hạ đang từ Quan Trung đi tới Lạc Dương, nghe người người bàn tán xôn xao mà máu huyết trong người cứ sôi lên, thử hỏi anh hùng trong thiên hạ có ai bì được Thiếu soái và Từ gia đây chứ”.

Từ Tử Lăng có chút ngại ngùng, bèn nói lảng sang chủ đề khác: “Hiện giờ chiến hỏa liên miên, đối với sinh ý của quý bang có ảnh hưởng gì không?”.

Trạch Nhạc cười cười nói: “Thời bình có cách làm của thời bình, thời chiến loạn có phương sách của thời chiến loạn. Chuyện bị coi là gian tế như vừa rồi cũng không phải là chuyện hiếm, thông thường chỉ cần lấy lệnh bài của Long Du Bang ra là mọi người đều nể mặt vài phần”.

Khấu Trọng ngưng ngưng nói: “Trạch huynh buôn bán đã quen, khẩu tài quả nhiên hơn người! Đúng rồi! Không phải huynh nói phải tới tham dự Hành Xã Đại Hội gì đó của Vinh Phụng Tường hay sao? Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”.

Trạch Nhạc trầm mặt xuống, thở dài nói: “Đây là một chuyện khiến người ta phải đau đầu, gần đây Vinh Phụng Tường mới ngồi lên long đầu bảo tọa của Lạc Dương Bang, sức ảnh hưởng rất lớn, hiện giờ lại lên làm tôn trưởng của Bách Nghiệp Xã có thể lực lớn nhất ở phương Bắc, càng như hổ thêm cánh. Lần này y tới Hợp Phi tổ chức Hành Xã Đại Hội là muốn hiệu triệu các hành xã thương bang ở Giang Bắc gia nhập Bách Nghiệp Xã, lấy danh nghĩa là để đoàn kết mọi người, nhưng theo tại hạ thì chắc chắn là y có dã tâm khác”.

Khấu Trọng chau mày nói: “Bách Nghiệp Xã là cái mẹ gì thế?”.

Trạch Nhạc nói: “Đó là một liên minh của các hành xã ở phương Bắc. Tôn trưởng đối với các hành xã trong quản hạt của mình không có quyền quản chế, nhưng lại có thể đại biểu cho các hành xã lên tiếng với thế lực các phương, định kỳ sẽ triệu tập Bách Nghiệp Đại Hội để định ra các loại giá cả, giải quyết tranh chấp, sức ảnh hưởng lớn hay nhỏ đều tùy thuộc xem tôn trưởng là ai”.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy tình thế bất diệu. Vinh Phụng Tường chính là tà phái đại cao thủ Bích Trần yêu đạo hóa thân, nếu để lão trở thành long đầu lão đại của các thương bang hành xã trong thiên hạ, không biết sẽ làm ra những chuyện đáng sợ gì nữa?

Từ Tử Lăng vội thử thăm dò: “Đây không phải là chuyện tốt hay sao? Tại sao Trạch huynh phải phiền não làm gì?”.

Trạch Nhạc cười khổ: “Làm sao lại không phiền não chứ? Làm sinh ý cần nhất là linh hoạt tự do, không bị ước thúc, hiện giờ Vinh Phụng Tường rõ ràng là muốn lấy lớn hiếp nhỏ, lợi dụng uy lực của Bách Nghiệp Hành Xã ở phương Bắc để ép bản bang phải gia nhập...”.

Khấu Trọng liền ngắt lời: “Nếu không nhập xã, sẽ có hậu quả gì?”.

Trạch Nhạc trầm ngâm: “Tạm thời cũng chưa rõ, cần phải xem sức khống chế của lão với các hành xã lớn ở phương Bắc thế nào đã, nhưng đối với việc buôn bán của bản bang ở phương Bắc đương nhiên là cũng có ít nhiều ảnh hưởng”.

Từ Tử Lăng nói: “Vậy quý bang đang chuẩn bị tham gia hay cự tuyệt gia nhập vậy?”.

Trạch Nhạc nói: “Lần này tại hạ muốn đến Hợp Phì sớm một chút, chính là để thương lượng với các thương bang, hành xã khác, để tìm hiểu suy nghĩ của bọn họ. Nếu người người đều muốn gia nhập, vậy thì hoàn cảnh của chúng ta sẽ vô cùng khó khăn, có khi đành phải khuất phục cũng không chừng”.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Trạch huynh là hạng người đó hay sao?”.

Trạch Nhạc cười gượng: “Nói cho cùng thì tại hạ cũng chỉ là một kẻ buôn bán, bất cứ việc gì cũng phải cân nhắc lợi hại. Ồ, còn chưa thỉnh giáo hai vị tại sao phải lao sư động chúng tới tận nơi này, không biết các vị đang định đối phó với kẻ nào vậy?”.

Khấu Trọng mỉm cười đáp: “Không phải hai tên khốn Tào Ứng Long và Chu Xán thì còn ai vào đây nữa”.

Trạch Nhạc giật mình kính phục: “Thì ra là hai tên ác ma giết người như ngóe, không tuân quy củ giang hồ đó. Nếu Trạch Nhạc này có thể giúp được chuyện gì, nhất định sẽ toàn lực ra sức”.

Khấu Trọng nói: “Trạch huynh cứ yên tâm làm chuyện buôn bán của huynh đi! Có điều là chuyện của Vinh Phụng Tường hai huynh đệ chúng ta không thể không lo được, bởi vì hắn cũng là một tên khốn kiếp! So với Tào Ứng Long và Chu Xán thì còn đáng sợ hơn gấp mười lần, vì vậy có khi bọn ta cũng phải đến Hợp Phì một chuyến, may mà thuận đường đấy!”.

Trạch Nhạc thất thanh thốt lên: “Hả?”.

Khấu Trọng thay tấm mặt nạ đã dùng khi đại chiến với Lý Mật và Trầm Lạc Nhạn ở Phi Mã Mục Trường, trở thành đại hán trung niên mũi ưng râu ria đầy mặt. Còn Từ Tử Lăng thì đương nhiên không dám đeo mặt nạ đại hiệp mặt sẹo hoặc Bá Dao Nhạc Sơn, đành lấy ra một tấm mặt nạ chưa dùng bao giờ, lắc mình biến thành một hán tử mặt vàng mặt đầy tục khí, niên kỷ còn lớn hơn Khấu Trọng. Hai gã người nhìn ta, ta nhìn người, đều cảm thấy tức cười.

Ba người đội mưa lên đường, chỉ hai canh giờ sau đã tới Hợp Phì, quả nhiên người của các thương bang hành xã đều lần lượt tới phó hội, người xe đi trên đường thành hàng dài.

Ba người vừa mới vào thành, liền có người của Du Long Bang đã tới đó trước một bước nghênh tiếp, Trạch Nhạc hiển nhiên là có địa vị cực cao trong bang, nên dù y không giới thiệu hai người, mà đám thủ hạ cũng không ai dám hỏi.

Long Du Bang mở một tiệm trà ở con phố lớn nhất nối liền hai cửa thành Bắc Nam của Hợp Phì. Ba người nghỉ chân ở hậu viện của tiệm trà này, lúc Trạch Nhạc nghe thủ hạ báo cáo tình hình, hai gã đều cảm thấy mệt mỏi, nên đã thay y phục rồi vào phòng nghỉ ngơi.

Khấu Trọng đá tung giày ra, nằm duỗi thẳng cẳng trên giường, nhìn Từ Tử Lăng đang ngồi ngắm mưa rơi ngoài cửa sổ nói: "Thật không hiểu Lỗ Diêu Tử, tại sao lão làm tấm mặt nạ nào cũng xấu xí như vậy, làm cho anh tuần thuận mắt một chút cũng không được hay sao?".

Từ Tử Lăng trầm ngâm: "Người nói xem tướng mạo Lỗ tiên sinh thế nào?".

Khấu Trọng đáp: "Lúc còn trẻ nhất định là vô cùng anh tuấn, người không thấy đến lúc già sắp chết rồi mà lão vẫn là một lão già đẹp lão hay sao? Chuyện này thì có quan hệ gì chứ?".

Từ Tử Lăng nhún vai: "Ta không biết, nhưng chắc là cũng có quan hệ gì đó chứ! Con người vừa sinh ra thì đã định trước là xấu hay đẹp rồi, không thể thay đổi, chỉ có thể chấp nhận sự thực mà thôi. Nếu ta là một người có khả năng như Lỗ tiên sinh, tự nhiên là muốn thay đổi một bộ mặt hoàn toàn khác biệt, để trải qua kinh nghiệm của một thân phận khác, xem cảm nhận thế nào".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Nói như vậy cũng có lý đấy! Được rồi, vào chuyện chính thôi, chúng ta có nên liền thủ giết chết Vinh Phụng Tường không?".

Từ Tử Lăng nói: "Mưa tạnh rồi!".

Khấu Trọng ngồi bật dậy, nhìn ra cửa sổ nói: "Chuyện này phải quyết định ngay mới được, chúng ta chỉ có thời gian hai ngày một đêm để phá âm mưu của Vinh Phụng Tường mà thôi. Hừ, ta thật không hiểu sao Vương Thế Sung không đối phó tên yêu nhân này, Dương Công Khanh chắc cũng đã nói cho lão ta biết Vinh Phụng Tường chính là Ty Trần, mà Ty Trần chính là Bích Trần rồi chứ?".

Từ Tử Lăng thở dài: "Tự tin quá cũng không phải là chuyện tốt, cho dù Bích trần ngu xuẩn tới mức ngẫu nhiên đi một mình cho chúng ta động thủ, thì ta với người vị tất đã giết được lão, huống hồ còn có Tả Du Tiên chống lưng phía sau nữa. Nơi này là đất của Phụ Công Hựu, đầu tới lượt chúng ta sánh cường".

Khấu Trọng cười khố: “Không phải ta quá tự tin, mà là vì thời gian không nhiều”.

Từ Tử Lăng cười khố: “Không thể dùng sức, thì phải dùng trí, không phải ngươi đầy một bụng kỳ mưu diệu kế hay sao? Thử nghĩ ra một kế cho ta xem nào”.

Khấu Trọng cười hì hì nói: “Nghe khẩu khí của ngươi thì dường như đã có cách rồi, mau nói ra đi!”.

Từ Tử Lăng phì cười: “Làm rõ tình hình rồi mới nói được! Muốn đốt một căn nhà dù sao cũng dễ hơn xây một căn mới rất nhiều!”.

Khấu Trọng động dung nói: “Có đạo lý, tùy tiện vung tay cũng có thể làm ly chén trên bàn vỡ tung, nhưng muốn làm ra ly chén thì phải trải qua rất nhiều công đoạn như nặn đất, cho vào lò nung. Chuyện Vinh Phụng Tường lên được vị trí tôn trưởng của Bách Nghiệp Hành Xã cũng vậy thôi, đầu tiên là phải trở thành đại thương gia, hội trưởng thương hội, sau đó nhờ chúng ta mà chiếm được tiện nghi, lên làm long đầu lão đại của hắc bang lớn nhất phương Bắc, cuối cùng là đoạt quyền tôn trưởng của Bách Nghiệp Hành Xã. Hiện giờ lão đang muốn mở rộng ảnh hưởng tới Giang Bắc, sau này nhất định sẽ vươn ma trảo về phương Nam. Hừ, chỉ cần chúng ta vạch trần thân phận ma giáo yêu nhân của lão thì nhất định có thể lập tức phá nát giấc mộng đẹp đó giống như đập vỡ cái ly vậy”.

Từ Tử Lăng nói: “Vinh Phụng Tường có thể thay thế Thượng Quan Long làm lão đại của Lạc Dương Bang tuyệt đối không phải đơn giản như bề ngoài chúng ta thấy, ta dám khẳng định trong bang còn có dư đảng của Âm Quý Phái, mà Vinh Phụng Tường thì lại ngầm cấu kết với Âm Quý Phái...”.

Khấu Trọng giật mình chấn động: “Nói đúng lắm, rất có khả năng vì cái lợi tranh thiên hạ, tà phái bát đại cao thủ con bà nó rất có thể sẽ đứng cùng một chiến tuyến, đi khắp nơi làm mưa làm gió để chiếm tiện nghi. Nếu Tả Du Tiên không gạt đầu, Vinh Phụng Tường làm sao có thể tổ chức đại hội ở Hợp Phì này được chứ”. Tới đây gã ngưng lại một chút rồi nói tiếp: “Hay là ngươi giả làm Nhạc Sơn, tìm lão bằng hữu Tả Du Tiên thăm dò thử xem”.

Từ Tử Lăng bật cười mắng: “Đảm bảo chưa uống hết chung trà ta đã lộ đuôi rồi, tên tiểu tử nhà ngươi rõ ràng là muốn hại ta mà!”.

Lúc này Trạch Nhạc thần sắc nghiêm trọng bước vào phòng: “Tại hạ phải đi gặp một người, nếu như y cũng không tham gia Bách Nghiệp Hành Xã, thì sẽ có rất nhiều người khác hưởng ứng theo”.

Khấu Trọng ngồi ra mép giường hỏi: “Người này là ai vậy?”.

Trạch Nhạc ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Từ Tử Lăng, nói: “Người này tên An Long, được gọi là Tứ Xuyên Bàn Cổ, là nhà buôn rượu lớn nhất ở vùng Tây Nam, ngoài ra còn buôn bán thêm nhiều thứ khác nữa, tiếng nói của y có ảnh hưởng rất lớn”.

Khấu Trọng gật đầu nói: “Thiên hạ ai ai cũng uống rượu, y là chủ tiệm rượu lớn nhất ở phương Nam, nhất định là phải có chút lai lịch rồi, họ An này có biết võ công không?”.

Trạch Nhạc gật đầu: “Võ công của y rất tầm thường, có điều bá huynh của y là Võ Lâm Phán Quan Giải Huy hùng bá cả một dải Tứ Xuyên, nhi tử của Giải Huy là Giải Văn Long lại lấy nữ nhi Tống Ngọc Hoa của Thiên Dao Tống Khuyết. Có ngọn núi lớn như vậy làm chỗ dựa, thử hỏi có ai dám đụng tới An Long chứ?”.

Khấu Trọng động dung nói: “Nghe nói Độc Tôn Bảo của Giải Huy là gia tộc có địa vị nhất ngoài tứ đại môn phiệt, mà võ công của Giải Huy cũng ngang hàng với Thiên Dao Tống Khuyết nữa. Chà! Ta nhất định phải gặp y mới được”.

Từ Tử Lăng chợt hỏi: “Tình hình Bách Nghiệp Đại Hội ra sao rồi?”.

Trạch Nhạc nói: “Vinh Phụng Tường và nữ nhi xinh đẹp của lão đã tới Hợp Phì từ ba ngày trước, đang đi khắp nơi để du thuyết các long đầu của thương bang, Bách Nghiệp Đại Hội sẽ cử hành vào sáng mai ở phủ tổng quản, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa”.

Khấu Trọng bật dậy nói: “Vậy thì không thể chậm trễ, đi gặp An Long trước rồi mới nói”.

Trong nhà tắm, nhiệt khí bốc lên mù mịt.

Trong phòng dành cho quý khách ở nhà phía Tây, An Long độc chiếm cả một hồ tắm rộng chừng hai trượng vuông, xung quanh có hơn mười bảo tiêu đứng ở mép hồ và các lối ra vào, huyết Thái Dương người nào cũng gồ cao, đều không phải hạng tầm thường, chỉ điểm này thôi cũng có thể nhận ra tài lực và thế lực của An Long lớn tới mức nào.

An Long có thân hình béo tròn ung ung, hai cánh tay không biết có phải vì quá nhiều thịt hay không mà nhìn ngắn ngủn, cái đầu bẹp dí trông như dính chặt vào vai luôn vậy, thêm vào cặp môi dày, vừa nhìn đã biết là người cầu kỳ trong chuyện ăn uống hoan lạc. Nước trong hồ tắm tràn lên cả sàn đá trên bờ, khiến cho người ta phải hoài nghi không biết có phải vì y mà mới như vậy hay không.

Lúc này y đang dựa lưng vào một góc hồ tắm, để cho thủ hạ quỳ bên hồ nước nhồi thuốc vào ống điều, rồi đưa tới tận miệng, thoải mái tới mức làm người ta có cảm giác truy lạc.

Lúc Từ Tử Lăng, Khấu Trọng và Trạch Nhạc vào đến nơi, còn chưa có cơ hội lên tiếng thì An Long đã cười lớn nói: "Thiên Văn huynh không đến, hiền đệ đến cũng vậy thôi, mau xuống đây tắm với ta nào!".

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng giật mình đánh thót, nếu bọn gã để lộ ra nước da không phù hợp với tuổi tác của mặt nạ, như vậy không phải đã bại lộ thân phận rồi hay sao.

Trạch Nhạc lập tức trở tài ứng biến của y, cười hì hì nói: "An lão bản đã có phân phó tiểu đệ nào dám không nghe chứ!". Kể đó y liền nhanh chân nhanh tay cởi hết y phục đưa cho hai gã: "Hai người ra ngoài cho ta!".

Chỉ riêng động tác và thái độ này đã khẳng định thân phận bậc tòng của hai gã trước mặt bọn An Long, nhưng đương nhiên bọn gã ở bên ngoài cũng vẫn có thể nghe được người bên trong nói chuyện. Bên ngoài là một gian phòng nhỏ để cho khách quý nghỉ ngơi, có hai bộ bàn ghế, thủ hạ của An Long đã chiếm mất một, hai gã lễ mạo chào hỏi người của An Long rồi cũng ngồi xuống bộ bàn ghế còn lại, hưởng thụ trà thơm và điểm tâm do bậc nhân dâng lên.

Lúc này An Long đang hỏi thăm Trạch Nhạc về tình hình của phụ thân y, còn chưa chuyển vào chủ đề chính. Khấu Trọng liền nhướm người lại gần Từ Tử Lăng thì thầm: "Người thấy tên béo này thế nào?".

Từ Tử Lăng nhỏ giọng đáp lại: "Là một cao thủ thâm tàng bất lộ, vẻ bề ngoài chỉ là để gạt người thôi".

Thần sắc Khấu Trọng trở nên ngưng trọng, gật đầu nói: "Ta cũng có cảm giác giống người, vừa mới bước vào phòng tắm đó ta đã thấy có một thứ tà khí không thể nào hình dung, làm cả người ta lạnh toát, giống như là lúc phải đối mặt với Loan Loan vậy".

Từ Tử Lăng giật mình chấn động: "Vậy thì không xong rồi! Tên béo chết toi này có thể ẩn thân không lộ như vậy, khẳng định là cao thủ cỡ như Vinh Phụng Tường, sợ rằng còn là một trong tà đạo bát đại cao thủ nữa, lần này thì Trạch Nhạc có nói gì cũng chỉ tốn công rồi".

Khấu Trọng cũng nhăn mặt nói: "Thử nghe xem hắn nói gì rồi tính sau vậy".

Giọng nói của Trạch Nhạc vang lên: “Lần này xuất môn, gia phụ đã nhiều lần dặn dò, bảo tiểu đệ chuyện gì cũng phải thỉnh giáo thể thức trước, như vậy thì tuyệt đối không sợ mắc phải sai lầm”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ở bên ngoài thăm kêu hồngбет, nếu Trạch Nhạc thật sự nghe theo sự phân phó của An Long, như vậy không phải là thay đổi lập trường, lập tức gia nhập Bách Nghiệp Xã hay sao?

An Long phát ra một tràng cười như tiếng lợn rống: “Trạch lão huynh coi trọng An Long này như vậy, ta nhất định sẽ sai người gửi tặng huynh ấy một vò Hắc Trân Cam Tửu, loại rượu này là cực phẩm trong nhân gian, màu rượu trong như thủy tinh, lấp lánh ánh sáng, mùi vị thơm ngọt, uống vào có thể dưỡng sinh, bổ thận mát gan, tăng cường sức khỏe, ngoài ra còn có thể trị các bệnh đổ mồ hôi, ra mồ hôi trộm, mệt mỏi, suy kiệt nữa. Nếu không phải ta có được một ít gạo Hắc Trân Châu ở Thiên Trúc thì cũng khó mà nấu được loại rượu này, vì vậy chỉ có tặng chứ không bán, mà cũng chỉ dám tặng cho những vị lão bằng hữu giao tình thâm trọng như Thiên Văn huynh cha cháu mà thôi”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều nghe mà tròn mắt há miệng.

Chỉ luận khẩu tài, người này đã có thể được liệt vào hàng cao thủ tuyệt đỉnh rồi, chuyện nói năng liền mạch không cần phải nhắc, hơn nữa mỗi chữ đều có trọng lượng, sức thuyết phục cực cao. Hai gã nghe xong, cũng rất muốn kiểm một vò để uống thử, xem xem có đúng như lời tán tụng hay không.

Trạch Nhạc cười khan mấy tiếng rồi nói: “Trạch Nhạc thay mặt gia phụ đa tạ hậu ái của An thể thức! À! Thể thức đối với chuyện Vinh lão bản mở đại hội mời đồng đạo Giang Bắc gia nhập Bách Nghiệp Xã lần này có ý kiến gì không?”.

An Long trầm ngâm giây lát rồi nói thấp giọng nói: “Chuyện này quả thực không phải tầm thường, từ trước tới nay, chúng ta đều ai làm việc nấy, song lại rất dung hòa với nhau, giống như đêm hòa Hương Tuyết Tửu với Phần Tửu vậy, vừa có mùi hương của Hương Tuyết Tửu, lại vừa có vị thuần và nồng của Phần Tửu, khiến người ta ngây ngất. Vinh Phụng Tường ỷ thế tiến về phía Bắc như vậy rõ ràng là muốn mở rộng sức ảnh hưởng của Bách Nghiệp Xã, chuyện này cần phải cân nhắc thật kỹ mới được”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giờ mới cảm thấy yên tâm phần nào, thậm chí mình đã quá đa nghi, nhìn lầm An Long, hoặc giả An Long cũng là người trong tà phái, nhưng lại đang đối đầu với Vinh Phụng Tường, thế nên mới ngẫm kéo chân họ Vinh như vậy.

Trạch Nhạc hân hoan nói: “VẬY theo ý của thế thúc, có phải chúng ta nên liền kết lại để cự tuyệt gia nhập Bách Nghiệp Hội không?”.

An Long thấp giọng nói: “Nếu làm như vậy, chúng ta chính là một lũ ngốc lớn đầu”.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng nghe mà tròn mắt nhìn nhau, nghi hoặc không hiểu chuyện gì.

Trạch Nhạc ở bên trong hiển nhiên cũng không lãnh ngộ được nhiều hơn hai gã bao nhiêu, lẩm bẩm nói: “Ý của thế thúc là...”.

“BỐp!”.

Không hiểu là An Long vừa vỗ vào người Trạch Nhạc một cái hay là tự vỗ lên đám mỡ thừa của mình để trợ hứng nữa. Sau đó chỉ nghe y cười lên một tràng dài rồi nói tiếp: “Nhạc thế điệt vẫn còn non nớt lắm, nếu là lão gia của cháu ở đây, nhất định sẽ có cùng cách nghĩ với ta. Làm ăn là làm ăn, quan trọng nhất là phải kiếm được nhiều tiền, gia nhập Bách Nghiệp Xã đối với chuyện làm ăn của chúng ta trăm lợi mà vô hại, có gì mà không làm chứ?”.

Trạch Nhạc liền thay Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hỏi câu hỏi mà hai gã muốn hỏi nhất: “Nhưng vừa rồi không phải thế thúc đã nói Vinh Phụng Tường có vấn đề hay sao?”.

An Long thở dài nói: “Vinh Phụng Tường có vấn đề hay không không quan trọng, quan trọng nhất là sau khi chúng ta gia nhập Bách Nghiệp Xã, người nào làm tôn trưởng, người nào có thể lên tiếng mà thôi”.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng cuối cùng cũng đã thức ngộ, biết rằng mình không phải đã nhìn lầm hoàn toàn An Long, mà chỉ sai ở điểm coi y là đồng đảng của Vinh Phụng Tường thôi. Rõ ràng là y muốn đoạt lấy địa vị tôn trưởng của Bách Nghiệp Xã từ tay Vinh Phụng Tường.

Trạch Nhạc hoang mang không biết nói gì.

An Long lại hùng hồn nói tiếp: “Vinh Phụng Tường tuy là long đầu lão đại của Lạc Dương Bang, song ta cũng có Độc Tôn Bảo ở Tứ Xuyên và Tổng gia ở Lĩnh Nam ủng hộ, nếu có thêm quý bang trợ lực, thì đâu tới lượt y bày bố tát cả nữa chứ. Ngày mai, chúng ta cứ dứt khoát bắt y phải chọn ra tôn trưởng mới đi! Hà! Ta sẽ bắt tên tiểu tử đó trộm gà không được còn lỗ cả gạo!”.

Hai gã ở bên ngoài nghe mà như muốn nổ tung cả đầu ra, có nằm mộng cũng không thể nào ngờ tình thế lại trở nên phức tạp tới mức này, nhất thời loạn cả phương hướng, không biết nên bắt đầu từ đâu nữa.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>